

*Пам'яті мого дядька Миколи,
бійця піхотного полку*

Дві медалі. Пробиті легені.
І лице — як осіння земля...
Я сиджу на колінах, легенький,
І твій кашель нестрашно стріля.
Гімнастерка, де слід від погонів
Вигоря, мов серпнева трава, —
Перша лінія оборони,
Що дитинство моє прикрива.
А за вікнами хмар дирижаблі
Носять відблиски дальніх боїв.
Ще мій батько кордони державні
Із боями не переступив,
А твій голос хрипить наді мною,
Як мотором підбитим — літак.
Ти розказуєш, як перед боєм
Ти хвилини лічив, не літа...
І малому мені відкривалась
Не смертями воєнна пора,
А життям, що прожити вдавалосьь
Між затяжками й криком «ура!».
Ти недовго дививсь Перемозі
У наморене боєм лице —
Між затяжками впав на дорозі
І шепнув Перемозі: «Усе!..»

1984

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.